

Mirjana Medojević

Ilija Đurović

KAVEZ

Monika, četrnaest godina

Iris, petnaest godina

Guzonja, četrdeset jedna godina

Majka, četrdeset jedna godina

Otac, trideset devet godina

Broj glumaca koji nas vode kroz priču može biti bilo koji.

Prostor u kome se događa ova priča je crna kocka. Kocka ima tri ulaza od kojih je jedan uokviren gvozdanim ramom. To je glavni ulaz u kocku. Kocka je bez krova, otvorena ka nebu.

Glavni element prostora je veliki crni sto. Sto podsjeća na trepezarijski, neuobičajeno visok. Pored stola je barska stolica. Osim toga, u prostoru je još udobna, plava stolica na okretanje, sa naslonima za ruke. Smještena je dijagonalno od stola. Na podu se nalazi i tepih koji bi trebalo da zauzima veći dio prostora po kome se kreću glumci.

Ispred kocke je parkiran crni kombi. Poželjno bi bilo da se scena iz kombija u kocku prenosi video prenosom, uživo.

Idealna podloga kocke je beton, a idealni ambijent u kome je objekat smješten – plaža. Blizina mora koje se vidi kroz ulaze kocke jedan je od preduslova za događaj.

UMJESTO PROLOGA ili Kako je jedan gradonačelnik govorio o Ciganima

Majka sjecka povrće za supu. Puši. Otac je u blizini majke, ali uvijek niže od nje, po mogućnosti na podu, s glavom naslonjenom na majkino koljeno, s rukama upletenim oko njenih nogu. Dok god se ne obraćaju direktno njemu, otac izgleda kao da ne prati događaj. Pasivan je, na svom mjestu, uvijek u visini majkinog koljena. Dijagonalno od majke, na plavoj udobnoj fotelji sjedi Iris. Zagledana je u publiku, pozdravlja ih klimanjem glave. Osmjehuje se, jedva vidljivo. Monika se šeta oko kocke, ona je napolju. Svira usnu harmoniku. U pauzama se zaustavlja kod tri ulaza i sa publikom razmjenjuje tekst „Prologa“. Povremeno, paralelno sa njom, tekst govori i Iris.

MONIKA : Što ta đeca ne rade nešto umjesto što prose? Neće. Zato što je lakše. Znaš li ti kol'ko oni zarađuju preko dana? Imaju više para nego naša đeca. A kad oćeš da mu kupiš da jede – neće. Nisu oni gladni. Samo traže pare da im daš. 'Oće pare. Rade za druge. Mafija je to.

A neće ni u školu... Će će oni u školu?! Ne kupaju se, zaraziće drugu đecu... I poslije su naša đeca kriva što se ne družu s njima. Jes', kako ne, a sve uslove su dobili.

To sve treba počistit' iz Crne Gore. Nek' se vrata o'kle su došli. E, to neće. Neće da se maknu. Bagerom ne možeš da ih izguraš. Pametniji su oni no što misliš. Klima im ovđe odgovara... još i krađu... sve pokradoše... šahte, cijevi, uličnu rasvjetu, bakarne krovove skidaju... Štetočine!

Znam ja kako treba s njima. Čvrsta ruka tu treba... da ih dovede u red i pokaže im što i kako, ako mene pitaš...

KOSTI ZA SUPU

Majka i dalje sjecka povrće za supu. Otac je na svom mjestu, uz njenu nogu. Iris je u svojoj stolici. Monika se, nakon „Prologa“, smješta u jedan od uglova kocke.

MAJKA: Pođem ja danas u mesaru da kupim meso za supu. Vrućina nenasnosna. Ovih dana je stvarno sparno, ali vidim drugi ljudi nekako funkcionišu. Ja se jedva vučem, stiska me u grudima, vrtoglavicu imam... a nije da ne poštujem savjete ljekara, bez šešira ne izlazim. Jedna prijateljica mi kaže da sam možda već u klimaksu... Nego, prilazim ja mesari i već vidim kroz ona staklena vrata – sto duša unutra. I sjetim se mog psihoterapeuta koji mi lijepo kaže, ma ne znam da prepričam sad što kaže, imam spisak uputstava u torbi... Nikad ne bih pomislila da će mi mesara biti stres, ali ajde... Uđem unutra, sačekam red, i kažem mesaru: „Dajte mi ove kosti, molim Vas.“ Kad vidim on se rukom uhvati za one druge... Mislim sigurno ni on ne zna đe mu je glava i kažem: „Ne te gospodine, ove druge, za supu mi trebaju, uzimam svaki dan“. Pa dobro ne baš svaki dan, svaki treći... ali zna me čovjek, znam da me zna, i dobro znam da zna što kupujem kod njih. Inače imaju svježe meso uvijek, imaju i klanicu. Ovi drugi prskaju vinobranom i ko zna čime još, a za ovu mesaru pouzdano znam da direktno ispod sjekire meso stavljaju u prodaju. Nego, ovaj mesar me ne čuje, tada sam makar mislila da me ne čuje, jer mi trpa u kesu one kosti što se prvo uhvatio za njih. Ja kažem opet ljubazno, polako: „Gospodine, možda me niste čuli, ja sam rekla da mi date druge kosti, ove pored. Ne, neću te kosti. Vidite li da se nešto uhvatilo po njima, neka korica“. Kad on krenu: „Znaš što gospođo, ako ti se ne sviđa idi neđe drugo. Vidiš li koliki je red, nemam kad ja da se dogovaram ovđe s tobom. Kosti su od istog govečeta. I te što ti očeš i ove što sam ti spakova“. Odbrusi on meni tako, niti mi persira, tu pred svima, inače ljubazan čovjek... Stajala sam kao ukopana... znate kad ne očekujete da će neko tako da grune. Ali tu se ne završava, mesar dobija i podršku – ove žene iza mene kreću da gundaju. Umjesto da se solidarišu sa mnom... mislila sam da smo makar u toj mesari svi u istim govornima, da se držimo zajedno... a one u bradu gundaju, niko ništa da kaže naglas, nego kao – žuri im se nekud.

Izbrojala sam do tri i tražila da vidim šefa. Kad ovaj mesar kaže meni: „Ja sam šef“. I pruža mi onu kesu sa kostima... po kesi krv... znate ono kad neko neće da te usluži... Ču'

on šef, nije šef, znam da nije. Šef je prolećav, stariji. E nećete vala danas, mislim se ja i lijepo se nalaktim na onu ledaru, izvadim telefon i kažem: „Nema problema, ako ste Vi šef (još uvijek mu naravno persiram), imam prijateljicu koja radi u sanitarnoj inspekciji, pa će ona malo da svrati. I to ne jedan dan, nego svaki dan“. Znae kakve su te sanitarne inspekcije kad se nekom navale na grbaču. I on me gleda, a najradije bi mi pljunuo u lice, vidim ga... ne trepće... i na kraju baci u smeće onu kesu sa kostima i ode. Ode čovjek... Mi stojimo tu kao budale, čekamo... ove žene iza mene osuše po meni, kao da je moja krivica... Srećom se pojavi neki drugi momak, jedno sedamnaest godina možda, i ljubazno mi dade one prve kosti što sam tražila... Kao da ništa nije bilo. Poslije sam još trčala do pijace za ovu zelen, došla kući, jedva. Nemam vazduha u posljednje vrijeme. Sad da je tu moj muž krenuo bi pridike oko pušenja, i u pravu je, ali što ću. Pušim od srednje škole... Ne mogu da ostavim. Samo u trudnoći nisam pušila... I tako, počnem ja da spremam, ne znam što ću prije, kad dolazi moja ćerka iz škole i sa vrata kaže: „Smrdi supa“. Neka deca nemaju šta da jedu, a tebi smrdi supa.

IRIS: A neka deca prose na ulicu. *Smijeh.* Cigančad... Jel' da majko... majko?!

MAJKA: Prestani!

IRIS: Prose dok ih neko human ne uzme u hraniteljsku porodicu...

MAJKA *Ocu:* Čuješ ti kako ona priča sa mnom?

IRIS: A onda porodica nešto od toga i zaradi?

OTAC: Ko je ovđe zaradio?

MAJKA: Čuješ što te otac pita, ko je ovđe zaradio?

MONIKA: Pred nama je jedna srećna porodica... Otac, majka i njihova ćerka Iris. Ovo dvoje ljudi u braku su već petnaest godina. Njihova ljubavna priča započela je romantično, kao u velikim ljubavnim romanima. Bila je to ljubav na prvi pogled. Jedne večeri, u čitaonici pravnog fakulteta, pogledi su im se slučajno sreli...

OTAC: Dobro veče. Ja sam Tomo.

Majka se stidljivo smije i spušta pogled.

MONIKA: Od tada, pa do danas, ovaj skladni par gradio je porodično gnijezdo u kojem se iz nježne ljubavi i obostrane predanosti rodila njihova ćerka Iris. Voljeli su i životinje, pa je u njihovom domu uz Iris živjelo i uginulo nekoliko kućnih ljubimaca...

Iris izvodi onomatopeju na temu kućnih ljubimaca.

MONIKA: Onda se, kao u svakoj bajci, pojavila zla sjena... koja je zaklonila njihovo sunce...
Pokazuje prema otvorenom krovu kocke.

IRIS: Zlikovac Guzonja. Milisav Guzonja.

Na ulazu iza majke vidimo Guzonju. Pojavljuje se i ostaje naslonjen na okvir ulaza.

MONIKA: Sve je započelo kada je jednog dana tata došao kući sa dobrom viješću...

OTAC: Lila, pozdravi budućeg gradonačelnika!

MONIKA: Kampanja se zahuktavala i kada se bližila vrhuncu tatin PR tim je odlučio da bi zarad imidža kandidata bilo dobro da se porodica proširi još jednim članom. Ne, nisu imali ideju da mama zatrudni, jer to bi svakako trajalo predugo, izbori bi već bili završeni. Ideja je bila da se krov nad glavom podari jednom djetetu bez roditeljskog staranja.

IRIS: Ovo dvoje ljudi postali su hranitelji Monike, djevojčice iz romske porodice.

OTAC: Monika je išla u isti razred sa našom Iris. Naša djevojčica joj je bila jedini zaštitnik. I onda, baš negdje u to vrijeme Moniki je umrla baba sa kojom je živjela...

MAJKA: I moj muž je došao na genijalnu ideju da je primimo u hraniteljsku porodicu...

OTAC: Ako se dobro sjećam, ni ti nisi imala ništa protiv. Uostalom –

GUZONJA: Uostalom, sve bi to možda i urodilo plodom da se tata nije razbolio usred kampanje... jaka upala pluća, iznenada... poslali su ga hitno na ispitivanja... ispostavilo se da je gore nego što su mislili... komplikacije, dugo liječenje i još duži oporavak... Morao je, nažalost, biti zamijenjen drugim kandidatom.

OTAC: Razumljivo...

IRIS: I onda je na scenu stupio zlikovac Guzonja.

MAJKA: Što je trebalo da uradim?! Nisam znala ni što ću sa svojim djetetom tih mjeseci. Sumnjali su na ono najgore... ne znam po kakvim klinikama nismo išli... a Monika, potpuno neprilagođena na život u porodici... nemam ništa protiv nje, ali –

OTAC: Pusti sad to. Da skratimo, Guzonja se pojavio u socijalnom, tamo je pokazao papire da je bliski rođak i dijete je dato njemu.

IRIS: I od tada on brine o njoj...

OTAC: Eto, to je sve.

GUZONJA: Ako dozvolite, samo jedan detalj me zanima... što se desilo s plućima?

MAJKA: Utvrđena je plućna aneurizma...

GUZONJA: Dobro je da nije ono najgore...

MAJKA: I, što ćemo?

OTAC: Pustiti da stvari malo odleže... proći će je to. Sad je ljuta, ali je razumno dijete.

MAJKA: Nije više dijete, to je problem. Ja sam čula... čula sam... da se Monika nije vratila da prosi... Sad se kurva po gradu...

OTAC: Lažu.

MAJKA: Treba skloniti Iris od nje.

OTAC: Znam ja što treba, ali ne znam kako.

MAJKA: Možemo je poslati kod tvojih u Podgoricu.

OTAC: A što ćemo sa školom?

MAJKA: Prepisaćemo je tamo. Da spasimo dijete...

OTAC: Pričaš gluposti. Nije dotle došlo.

MAJKA: To se mora...

OTAC: A što ćeš ako ne bude htjela?

MAJKA: Smisli ti nešto. Naćeraj je... davno sam ti govorila da ne uzimamo Moniku –

Guzonja prilazi Monikinom ćošku, uzima je za ruku i izvodi napolje.

OTAC: Nemoj mi opet tu priću... znam... znam sve... tad ti je bilo u redu...

MAJKA: A što je neko od tih tvojih nije uzeo kod sebe? Znali su tebe da nauće, nisu mogli oni...

OTAC: Zato što niko od njih nije trebao da bude gradonaćelnik. Moralo je tako...

MAJKA: Vidim. A onda samo problemi... Nikakve koristi. A nisi ni gradonaćelnik. Ako ćemo pravo...

Iris izlazi.

OTAC: Āe će ona?

MAJKA: Āe si krenula?

IRIS: Da prošetam...

MAJKA: Da nije malo kasno za šetnju?

IRIS: Neću dugo.

MAJKA: Vрати se u sobu. Treba da ućiš... jutros sam bila u školi. Tri jedinice ima.

IRIS: Ućiću kad se vratim...

MAJKA: Dok te mi izrćavamo, nas slušać, jasno?

IRIS: Onda ću se iselit, nema frke... vrlo rado ako ćete da me ostavite na mir!

MAJKA: A Āe bi ti, s kim?

OTAC: Pusti je... neka se ohladi...

Ćuje se zatvaranje vrata.

Tišina.

MAJKA: Boli me glava. Što ću kad ne mogu da spavam... Neće mi ništa biti od jedne tablete.

VOLKSWAGEN, VITO, GODIŠTE 1984.

Guzonja i Monika u kombiju. Scena se preko živog video prenosa vidi i na unutrašnjim zidovima kocke. Guzonja Moniki lupi šamar.

GUZONJA: Će si ti do sad?! Ćuješ li me što te pitam?! Kasniš! *Broji pare.* Što si se sazula, izbači te noge kroz prozor... smrdiš ka' tvor.

MONIKA: Smrdi ta tvoja mačka.

GUZONJA: Batali, dekoncentrišeš me.

MONIKA: I ti bi smrdio da si se čitav dan vuka' po ulici.

GUZONJA: Što je ovo?! Nekad si mi donosila sto pedeset po kruzeru, sad si mi za dva donijela po še'set! Radi li se tako posa'? Dva si propuštala... bio na pontu i gleda'! Svi dolaze da rade, samo tebe nema. Obrni glavu, glupačo, pogledaj, vidiš li kol'ko ih je tamo? Ćuješ li što te pitam?!

MONIKA: Niko ništa ne da...

GUZONJA: A da, kako ne da, kad lijepo zamoliš... nego ti nećeš da radiš da valja. Ukinuto ti je sve od danas. Pa kad budeš donosila pazar ka' prije, pričaćemo... previše sam te ja razmazio.

MONIKA: Ćeraju me iz kafića... vele da im bježe gosti zbog mene. Gađali su me pepeljarom jutros. E'o pogledaj.

Pokazuje mu ranu na glavi.

GUZONJA: Da ne bi da poljubim da prođe? I treba da te gađu kad ne znaš posa'... ka' da si od juče na ulicu... Ali brzo ćemo to da sredimo... ako ti ovo ne bude išlo naću ja za tebe nešto drugo... Kakva ti je ono haljinica?

MONIKA: S maskenbala... dali mi.

GUZONJA: Zajebavaš li ti mene? Što si radila tamo?

MONIKA: A prosila Guzonja, što sam radila...

GUZONJA: Ne stoji ti loše da znaš. Roze haljinica...

MONIKA: Odakle tebi ova mačka?

GUZONJA: Ođe ja postavljam pitanja... previše si se ti opuštila. A nisi više ni mala... one što su pošle kod onoga u Podgoricu dobro zarađuju, da znaš...

MONIKA: Nemoj... Poveću pazar... obećavam...

GUZONJA: Čujem sreća si opet staru drugaricu... čim smo se vratili u Kotor potrčala kod njih, a? S njom se družiš?

MONIKA: Nije to ona.

GUZONJA: A ne no sam ja... Slatka je... porasla.

MONIKA: Otac joj ima neke veze, bolje je ne diraj...

GUZONJA: Nema taj pojma... Sjećaš li se kako su te odjebali onda... usrali su se čim sam se pojavio... Čim je završeno predstavljanje po novinama, puštili te opet na radu...

MONIKA: Možda je bolje da ja pređem u Budvu... čujem da ima više posla...

GUZONJA: Ne, ne, ovđe ti je odlično... Sad još imaš i društvo... Daću ti slobodan dan pa možemo svi zajedno neđe na piće... Aj zovi je.

MONIKA: Nemam joj broj...

GUZONJA: Ne laži! Imaš sreću što si mi draga... ali nastaviš li ovako da se ponašaš...

MONIKA: 'Oli me puštit da idem... za pola sata otvaraju Maximus, gužva je. Nadoknadiću ovo od danas... Zvaću te čim završim.

Monika krene da izađe iz kombija, ali Guzonja je zaustavi.

GUZONJA: Vрати se ovamo. Zaboravio sam nešto. Daj mi taj telefon.

MONIKA: Kako ću te onda zvat' kad završim?

GUZONJA: Ne raspravljaj se sa mnom, nego mi daj telefon ovamo. Odma'. *Uzme telefon. Pregleda poruke.* Aha, lijepo, sutra u osam na pontu. Odlično. Važi. Vidimo se. I slušaj me ovamo, ako ti slučajno padne na pamet da u međuvremenu pomjериš ovo gluvarenje, videćeš što će da ti se desi. Premekan sam ja s tobom. Ali mijenjaju se vremena znaš, mijenjam se i ja... Nećeš ti mene više zajebavat'...

Guzonja krene da je poljubi u usta, ona mu se otme, izađe i zalupi vrata kombija.

MONIKA: Takneš li me još jednom tu mačku ću ti zafrljačit' u more, jesi čuo?!

GUZONJA: Zaboravila si ovo...

Guzonja baci kesu sa sendvičem kroz prozor.

PET GINEKOLOGA

Unutrašnjost kocke. Iris za visokim trpezarijskim stolom jede supu. Majka je na istom mjestu kao tokom pripreme supe, pije kafu, puši i posmatra Iris. Ćute. Otac je i dalje na podu, uz majkino koljeno, ne obraća pažnju na razgovor dok ga neko direktno ne prozove. Guzonja je na ulazu u kocku.

MAJKA: Sjutra idemo kod ginekologa, na pregled... Zvala sam danas onu moju prijateljicu, sjutra će da te primi.

IRIS: Baš sam uzbuđena zbog toga... Samo ti moram nešto priznat'... mene je malo sramota da mi tvoja prijateljica gleda pičku, znaš. *Smije se.* Onda će da upoređuje tebe i mene... pošto tvoju pičku gleda već petnaest godina... Bolje da me pregleda neki muški ginekolog. Ili pet ginekologa... i to odjednom... A? Što misliš?

MAJKA: Neka, neka. Bude li ono što mislim da je!

IRIS *smije se*: Što ćemo onda? Da nećeš da me pošalješ da me zakrpe? Sedamsto eura je novi himen, pa ti vidi...

MAJKA: Ni riječi više.

IRIS: Kako si ti luda, ženo! Imaš ćerku od petnaest godina i dalje te blam da izgovoriš tu riječ...

MAJKA: Završile smo razgovor. Idi u sobu. Nema džeparca, nema telefona dok ne popraviš matematiku.

IRIS: Šališ li se ti sa mnom?

MAJKA: Daj mi telefon, odma'. Isključi ga prvo, neću da čitam te tvoje poruke...nijesam nevaspitana!

IRIS: Jebanje znači... to je veliki problem. Jebanje... Evo vidiš, ja to mogu da kažem lagano. Reci i ti... ajde mama molim te... reci, nije strašno. Svakako ćeš morat' sjutra pred doktorom... kurac, pička, jebanje, pička, kurac, kurac, kurac, kurac, kurac...

Otac nakon serije „kurca“ podigne pogled, kao da je tek tada spreman da se uključi.

MAJKA: Đubre jedno! Ućuti više! *Ocu.* Dobro je da si došao. Treba ćerkicu sutra da vodiš kod ginekologa na pregled. Izrazila je želju da je pregleda pet muških ginekologa tako da ćete morati i do Podgorice, jer u Kotoru nema baš tako širok izbor.

IRIS: Pušti majku, znaš kakva je... izvrne svaku priču kako njoj odgovara... uopšte nisam to rekla.

OTAC: Nego?

IRIS: Predložila sam da me pregledaju petorica, to je tačno... ali nisam mislila pojedinačno... nego odjednom... svih pet, zajedno... Da dobro provjere sve što majku zanima. Što me gledaš tako? Samo sam bila praktična, deset očiju bolje vide... pedeset prstiju bolje osjete, jebiga... Je li moj himen jednako elastičan kao prije ili je u međuvremenu probušen kao... kao iskorišćeni kondom sa ponte... *Smije se.*

Otac samo sjedi i blene u nju.

MAJKA: Vidjeli su je s Guzonjom.

IRIS: Pa što i da su me videli... Što fali Guzonji?

GUZONJA: Ništa mu ne fali...

IRIS: Popričali smo malo... usput mi je objasnio neke stvari.

MAJKA: Neke stvari?!

OTAC: Kakve stvari?

IRIS: Ne znam odakle da počnem... spisak je poduži, a detalji bitni... na primjer to da... da raznih poslova ima. I raznih poslodavaca. I raznih roditelja i raznih hranitelja.

OTAC: Lila, što je s njom?

MAJKA: Čuješ li šta te otac pita?! *Lupi joj šamar.*

OTAC: Sine, zar nisi vidjela kako Monika živi?

IRIS: Kako živi? Živa je i zdrava, bogu fala... Ljepše joj je nego meni s vama. Da joj je loše utekla bi. Mislite li da bi Monika bila živa da joj nije Guzonja dava' da jede? Niko ne jede za džabe... E kad mora da radi, onda joj ostaje ulica. A ulica je Guzonja. On je zaštita. On zarađuje, one jedu, i niko ih ne dira. Jebi ga, malo li je... Kapirate?! Ništa vi ne kapirate?! Debili.

MAJKA: Dodaj mi čašu vode molim te! Ne mogu da izdržim ovo...

Guzonja izlazi.

OTAC: Donesi telefon, lap top i nema džeparca do daljnjeg... Ja ću te svaki dan odvoziti u školu i vraćati nazad. Dok ne odlučiš da nas se stvari ipak tiču. *Majki.* Je li tako u redu?

MAJKA: Mene pitaš je li u redu?! Taj Guzonja...

OTAC: Ne pominji njegovo ime, molim te...

MAJKA: Što me gledate tako? Ja sad ispadam monstrum, je li? Meni je žao Monike i svakoga ko je u njenoj situaciji... ali mi je najžalije mog djeteta. Ja sam se njime bavila, istraživala sam, taj Guzonja... vozi neki crni kombi... tamo ima sastanke... i ko zna za šta ga još koristi... imam čak i fotografije u torbi...

VAZDUŠNI ĐONOVI

Monika i Iris u kocki. Majka je i dalje na svom mjestu, za trpezarijskim stolom.

MONIKA: Dobro te našoh! Dva sata blejim oko škole! Što ne ideš ti u školu?! Čuješ li što te pitam?

IRIS: Ja ne znam što se ovih dana svi derete na mene?!

MONIKA: Praštaj... nego sam se iznervirala, a nemam telefon da te zovem... juče mi pade s ponte...

IRIS: I da si me zvala džaba... Uzeli su mi telefon oni debili juče.

MONIKA: Taman malo da se primiriš.

IRIS: Zajebavaš li ti mene?!

MONIKA *se smije*: Što ti je... opusti se malo. Daj mi cigar. Viđi, treba malo da skalamo sa ovim gluvarenjem. Mene Guzonja jebe...

IRIS: Ozbiljno?

MONIKA: Alo, drka me zbog para, opao mi pazar, moram s njim noćas u Budvu. Tako da me ne čekaš na pontu, a taman i za tebe dobro da se izmiriš sa tvojima. I da učiš nešto, pošto vidim bježiš iz škole...

IRIS: Pušti ti mene... a kako ćeš riješit' to s Guzonjom?

MONIKA: Što znam... poludio je nešto... Ne znam što mu je. Ovaj put se ne smijem zajebavat'. Znaš li da je posta' hranitelj?

IRIS: Je li na foru ka' moji...

MONIKA: Još bolje. Nabavio je neku mačku... Znaš kakva je rugoba, džukela od mačke... na jedno oko ne vidi, drugo krmeljavo, slijepjeno... pi...

IRIS: A đe nabavi to?

MONIKA: E ne znam. Ja da imam tol'ko para kupila bi' neku krštenu mačku, krznenu neku, i stavila bi' joj povodac oko vrata...

IRIS: Ogrlicu misliš...

MONIKA: E, to... A pogledaj ovo... *Pokazuje nove patike.* To sam uštedela. Vazdušni đonovi, nema zajebancije. Nisu loše, a? Još to i ne smijem više ništa. 'Oli ih držat' kod tebe neđe?

IRIS: Pa što ih ne nosiš?

MONIKA: Ako me Guzonja vidi... vidio je onu rozu suknju što si mi dala... ne smijem se zajebavat'. Stavi ih neđe kod tebe, pa kad se smiri malo, nosiću ih. I onako su zimske... Sviđaju li ti se?

MAJKA: Ljubavi, znaš o čemu sam razmišljala... Zašto ti ne pozoveš Moniku kod nas na ručak? Ovih dana... ne znam kad je slobodna... Što da ne dođe? Ti znaš da tata i ja nemamo ništa protiv nje, nego protiv onog... Kako mu bješe ime? Guzonja, je li? A kako je ona? Je li porasla?

IRIS: Majka je rekla da bi voljela da te vidi.

MONIKA: Ozbiljno?

IRIS: Folirantkinja... boji se da ćeš me pokvarit', pa bi da te snimi...

MONIKA: Bojiš li se ti?

IRIS: Najrađe bi pobjegla odavde...

MONIKA: Će bi?

IRIS: Ne znam... Neđe iz ovog Kotora jebenog... Viđi što radim... Krijem se cigar da ispušim... Čim me neko vidi u neki kafić jave kući... Svi se znaju, svi svakoga prate... Što ti barem ne probaš neđe da pobjegneš?

MONIKA: A Će ću?

IRIS: Ne znam... Mak'se od njega. Odeš iz Kotora i gotovo. Guzonja je glavni samo ovđe, je li?

MONIKA: Jes', ali neđe drugo je drugi Guzonja... I što ću onda? Ne znam nikoga niđe drugo... a prijeti sad i da će da me šalje u Podgoricu...

IRIS: Što ćeš tamo?

MONIKA: U zadnjih deset dana je dvije proda u Podgoricu, nekom tipu što ima javnu kuću... znam toga tipa, gledala sam ga dok smo živjeli tamo. Tim devojkama je reka' da su od sutra Rumunke... Reka' im je da će dobro zaradit'... Bila sam tu kad su pošle.

IRIS: Znači sad će bit ...?

MONIKA: Kurve.

IRIS: Opasan neki tip...

Ćute i puše.

IRIS: Što je? Jesi nešto ljuta?

MONIKA: Ti misliš da je ovo zajebancija, je li?

IRIS: O čemu pričaš?

MONIKA: O ovome s kurvama, s poslom, s Guzonjom... Sviđa ti se Guzonja, a?

IRIS: 'Alo, što tripuješ, ne sviđa mi se...

MONIKA: Što ga pominješ onda stalno?

IRIS: Što ti je danas, nešto si nervozna?

MONIKA: Misliš da sam se jebala s Guzonjom, je li? Aj priznaj...

IRIS: Mislim da jesi... priznajem... a i ne izgleda loše, realno... mislim, nemoj me pogrešno shvatit'... znam ja da te on maltretira i sve to, ali opet... ja se gledam samo s nekim balavcima... ti imaš barem njega... evo priznajem, malo sam ljubomorna...

MONIKA: Ne kapiraš ti ništa, ni o čemu. Kad nešto razmislim ne znam što se ja gledam s tobom... Blejimo ovđe svaki drugi dan, ja gubim posa'...

IRIS: Čućemo se... Pozdravi Guzonju... Šalim se... Baš si postala smaračica... Zovem te
sjutra.

MONIKA: Nemoj me zvat'! Nemam telefon... Zvaću ja tebe kad se snađem...

PSI TRAGAČI

Majka, Iris, Guzonja i Monika. Majkino prepričavanje događaja prekida scena između Iris i Guzonje. Monika je u uglu kocke. Sjedi na podu.

MAJKA: Čuli ste da je moj muž preuzeo stvar u svoje ruke... on vozi Iris u školu i čeka je poslije škole. Taman sam se malo smirila od tada. Vezano za Guzonju i sve te priče... nekako sam odahnula...

IRIS: Milisav Guzonja...

GUZONJA: Guzonja mi je prezime, jebi ga...

IRIS: Ronio malo, a?

GUZONJA: Moram se i ja malo opuštit'... volim uveče da se isplivam... ljepše zaspim...

IRIS: Mogla bih da ti pozajmim majkine tablete.

Smijeh.

MONIKA: Guzonja je išao u školu sa njenom majkom.

IRIS: Bio do grada sinoć, je li?

GUZONJA: Pratiš me...

IRIS: Ja ne... ali te prate moje drugarice... kažu da si baš zgodan... Mada očekivala sam da imaš bolje trbušnjake... kad ono...

GUZONJA: A ti?

IRIS: Što ja?

GUZONJA: Voliš trbušnjake, a?

IRIS: Došla sam nešto da te zamolim...

GUZONJA: Za tebe što god 'oćeš...

MONIKA: Poslušaće je ako ga lijepo zamoli...

IRIS: Vidi, a što ne puštiš malo Moniku na mir? Imaš i te druge, malo njih smaraj. Žalila mi se da ćeš da je pošalješ u Podgoricu...

GUZONJA: Sve ćemo se dogovoriti', samo ako me lijepo zamoliš...

IRIS: Evo, molim te.

GUZONJA: Daj mi malo vremena da razmislim...

IRIS: Ajde... ali nemam baš čitavu noć.

GUZONJA: Čini mi se da te Moni malo slagala... ali...

IRIS: Ali...?

GUZONJA: Možda bi mogli da joj oprostimo tu laž. Što misliš?

Guzonja počinje da ljubi Iris.

IRIS: Ti malo lažeš, čini mi se.

Guzonja postaje sve napadniji. Iris pokušava da se istragne iz „zagrljaja“.

GUZONJA: O čemu se radi sad? Monika ti sigurno nije rekla za novosti čim si tako ljuta na mene...

IRIS: Moram da idem...

GUZONJA: Znaš li da otvaram kladionicu? Monika će da radi tamo. Živi kod mene. Možeš i ti sa nama... ne moraš ništa da radiš... vidjećeš kako je lijep stan...

IRIS opet pokušava da se istragne.

GUZONJA: Dobro, dobro... nećemo ništa na silu... ali te moram prebačiti' kući.

MONIKA: Kombi mu smrdi...

IRIS: 'Ajde, prebači me... ali mi se prvo zakuni da je istina to za kladionicu...

GUZONJA: Imaš prelijepo oči. 'Ajmo... neću da imaš kući probleme zbog mene...

MAJKA: I danas ja čekam muža i ćerku da dođu, taman postavila sto, i čujem da se auto zaustavlja ispred kuće. Nekoliko trenutaka nakon što se fiat zaustavio... moj muž vozi

crveni fiat... nije ni važno... Ulazi moj muž. Sam. Nema Iris. Nije bila od velikog odmora u školi. Tako su mu rekli... ne sjećam se više ni ko mu je rekao... Iris je pošla iz škole prije više od dva i po sata...

Ja okrenem njen broj, trudila sam se da budem mirna... zvoni, zvoni, niko se ne javlja. Onda sam odlučila da poslušam onog psihoterapeuta kod kog idem... rekla sam već da se nekad savjetujem sa njom – odlučim da ne paničim. Skuvam sebi kafu i zapalim cigaretu... ovako kao sad. Mislim da čovjek kad bi me gledao sa strane nikad ne bi mogao da pretpostavi kako je u meni ključalo... a izgledala sam baš kao sad...

Opet okrenem broj i kaže mi sekretarica *Korisnik kog ste pozvali trenutno je van dometa ili je isključio telefon. Molimo vas pozovite kasnije.* I ja poslušam ženu i prekinem vezu. Pozovem policiju. Niko se ne javlja. Petnaest minuta zovem policiju i niko se ne javlja. Spremim se i odem. Moj muž ostane kući...

Jedva nađem ulaz... nikad nisam bila u policiji... neki hodnik dugačak, kao odavde do Jugooceanije. Prazno. Niđe nikoga. Ja stojim tamo pet, deset minuta, ne znam, kad dođe neki čovjek u uniformi... Kažem da sam došla da prijavim nestanak djeteta... Sad ćemo zvati komandira, kaže on meni... Nekoliko minuta kasnije izlazi iz kancelarije čovjek, onako nasmijan, ljubazan, predstavlja se kao komandir.... ne sjećam se prezimena...nešto na Đ, čini mi se. Slabo pamtim prezimena inače. I pozove me u kancelariju. Donese neku rakiju, kafu, vodu... tamo prijatno, rashlađeno... ali vidim ja ne žuri se njemu. Vjerovatno je mislio da sam luda. Ko zna kako sam izgledala... Ispričam mu na koga sumnjam i tražim po torbi one fotografije... Kad on čovjek prasnu u smijeh. „O, gospođo, vidim da gledate krimi-serije“. „Imate li vi pse tragače, meni je nestala maloljetna ćerka“. „Imamo, ali su trenutno u Baru. Znaete ova afera sa lukom... kokain... čitate li vi novine uopšte ovih dana?“ i priča on meni o nekim hapšenjima, o rezultatima policije u ovoj godini... ne sjećam se više o čemu je sve pričao. Sljedeće čega se sjećam, polivaju me vodom po glavi, i da, u tom trenutku čujem da mi zvoni telefon. Neka žena je bila tu, vjerovatno kafe-kovarica, ona me polivala, imala je moj telefon u ruci i pitala je komandira: „Da se javim?“

POSKOK

Otac u kocku dovlači dva automobilska sjedišta. Na mjesto vozača dolazi Guzonja. Na mjesto suvozača spušta komad debelog kanapa. Majka je i dalje na svom mjestu, za trpezarijskim stolom.

OTAC: Naravno da sa ovakva dva sjedišta kombi nije izašao iz fabrike u Minhenu. Ugrađena su u Crnoj Gori, krajem devedesetih, kad je ovaj Volkswagen, Vito, godište 1984, uvezen iz Njemačke kao već potrošeno vozilo. Nekoliko godina kasnije stigao je u Kotor.

Posljednji vlasnik kombija odabrao je dezen sjedišta vozača. Prilično hrabra mješavina šare geparda i bengalskog tigra. Mjesto suvozača je drugačije. Neugledno, potrošeno... Na njemu uglavnom ne sjede ljudi. To mjesto pripada ljubimcu vozača... ovom kanapu.

Posljednjem vlasniku kombija kanap je najbolji prijatelj. On nije njegov pas, mačka, hrčak, morsko prase... On je zmija, i to otrovnica. Njegov kućni ljubimac. Neki kažu da pas može početi da liči na svog vlasnika. Ovaj ljubimac ne liči na ovog čovjeka. Liči na poskoka, ili šarku. Te zmijske imaju precizne karakteristike: vertikalne zjenice, trouglastu glavu, zdepast rep... Ali vozač kombija ne liči na otrovnicu. On ima bijelu kožu... skladnu glavu... i mirne, tamne oči bezopasnog smuka ili bjelouške. Ali kad su zajedno u kombiju, ovaj vozač i ovaj kanap postaju otrovni... otrovniji od – pssssssssssssssssssssssssssssss...

Otac prezentuje tehnike davljenja tako što kanapom obuhvati naslon sjedišta suvozača. Presavije konop na pola i počinje da udara sjedište, lagano, pa sve brže... Govori dok udara.

Nijedna otrovnica, nijedna životinja, ne bi izdržala ugrize ovakve zmijske... ali ljudi su ih izdržali mnogo puta u ovom kombiju... a kanap, i vozač kombija, sposobni su da udaraju... udaraju... udaraju... dave... dave... dave... zaustavljaju se udarci. Mazi sjedište, kao da se sažalio... dok god je potrebno...

Uspravlja se, udahne i opusti se nakon udaranja.

U ovom trenutku u stražnjem dijelu kombija nalazi se Monika. Ruke su joj vezane. Na potiljku ima hematom. Od ovog čovjeka ovdje dobila je snažan udarac laktom u potiljak.

Pored nje leži Iris. Ona na sljepoočnici ima oteklinu. Dobila je udarac pesnicom u lijevu stranu lica. Kombi se kreće iz pravca Orahovca ka Doboroti, ali vozač odlučuje da se zaustavi. Skreće s puta, zaustavlja kombi, izlazi iz kabine vozača i prelazi u stražnji dio. Monika i Iris leže jedna preko druge. Monika izgleda kao da je izgubila svijest. Iris je i dalje svjesna. Vozač se spušta na koljena, približava se Iris i otkopčava šlic...

MAJKA: „Evo gospođo, vaš muž mi kaže da vam je ćerka došla kući. Jesam li vam rekao da će sve da bude u redu... "I on je stvarno bio ljubazan, odmah mi je pozvao taksi... ja dođem ispred kuće, vidim moj muž sjedi na pragu i puši... moj muž inače ne puši... čak mene stalno moli da prestanem. Ali nekako se smirujem, jer znam da mi je komandir rekao ćerka vam je živa i zdrava.

Moj muž puši na pragu... i ćuti... Kao da me ne primjećuje... A u hodniku smrdi na benzin... užasno smrdi... ćujem vodu u kupatilu. Ali nema Iris, ne mogu da je nađem... Ni u kupatilu ni u njenoj sobi ni u trepezariji ni u dnevnoj ni u gostinskoj sobi... i na kraju uđem u našu sobu... kad ona leži na krevetu, pokrivena po glavi žutim jorganom.

OTAC: Ipak, vozač nije uspio da uradi ništa više od raskopčavanja šlica. U trenutku kad je opkoraćio Iris dobio je udarac u vrat. Monika ga je udarila šipkom koju je našla na podu kombija. Vozač je pao preko Iris i izgubio svijest. Nakon toga Monika je odvezala Iris. Izašle su na magistralu. Zaustavile su prvi taksi koji je naišao i odvezle se prema centru. Kad su stigli do zgrade Jugopetrola, taksista je zaustavio auto i pitao imaju li da plate. Monika je po džepovima tražila novac. Iris je izašla iz vozila. Taksista je ponovo krenuo i odvezao se sa Monikom u nepoznatom pravcu.

SILOVANJE *ILI* BOLJE TI JE SA MNOM PRVI PUT

Monika svira usnu harmoniku i povremeno gađa Guzonju novčićima.

GUZONJA: Ti misliš da možeš da imaš drugaricu je li... *smije se*. Ti ne kapiraš, ona ti nikad nije bila drugarica. Ona ima drugi život... ne razumijete se. Bolje je za tebe što sam ti je skinuo s vrata. A ti sad treba da radiš... Treba puno više da radiš. Zarada ti je opala... Ne zarađuješ ka prije... a jedeš više no ikad. Porasla si... Ove cure što sam ih posla' u Podgoricu, nije im loše, znaš... Biće ti prvih dan-dva čudno, ali ćeš shvatit' da je bolje to no da blejiš ovuda po Kotoru. Da blejiš i ništa ne radiš. Mislila si malo da se družiš... e pa ne može... Ne možeš ti da se družiš. Nemaš ti s kim da se družiš.. Ti si jedno smeće... Ti si govno... Ti si ništa! Ispljuvak obični... kako ti da imaš drugaricu? Zaboravi to... Ja sam ti jedini drug... Nezahvalna si... A sve sam uradio za tebe... bio sam ti i otac i majka sve ove godine. Kad ono, ti se vratila staroj drugarici. Mislio sam da si je zaboravila... Nego me čudi kako ona tebe nije. U stvari, ne čudi me. Videla te sa mnom, a ove klinke po gradu, glupačice... lože se na mene. Ponekad stvarno pomislim da bi trebalo proširit' biznis... uključit' i njih u posa... nego jebi ga, zajebano je. Frka bi se digla po gradu... Zbog tebe niko ne pravi frku... Vidiš li da sam u pravu kad ti kažem da si ništa. Prvi put kad sam te uzeo od njih bilo je dovoljno samo da priprijetim da imam ljude iza sebe, i sve se sredilo. Sad, evo, niko te neće tražit'. Misliš da sam ja kriv za to? Nisam... oni su... Oni misle da si ti gora od njihove ćerkice... ali nisi, ja znam da nisi... Ti barem nešto radiš, nešto zarađuješ... Ajde, skini se... Bolje ti je da to uradiš sama nego da te ja skinem, jer će te onda boljet'... Bolje ti je sa mnom prvi put. Isto mi te je pomalo ža'... veza' sam se za tebe sve ove godine. Znam te od kad si se rodila. A nisi ni ružna... Jebi mi oca ako si ružna... Ko bi reka', od onakve majke...

GUZONJIN SAN

Guzonja i Otac na ležaljka. Piju koktele, obučeni u havajske košulje. Iris i Monika sunčaju se u njihovoj blizini.

OTAC: Guzonja, kako si?

GUZONJA: A, kako... Mrtvo, eto kako...

OTAC: Zajebavaš?

GUZONJA: Ne. Mrtav sam ozbiljan. Ozbiljno mrtav... Kako god 'oćeš.

OTAC: Sviđa mi se što ovako opušteno pričamo...

GUZONJA: Meni je malo čudno, moram priznat', ali prihvatam.

OTAC: A kol'ko si već mrtav?

GUZONJA: E'o sad će godišnjica...

OTAC: A kako poginu, nesrećo?! Ko bi rekao... Do prije godinu dana bio si dobro premazan tip... Nedoder... Ko te sjeba na kraju? Nije valjda policija...

MAJKA: Ma kakva policija... Monika, prijatelju, Monika...

OTAC: Zajebano.

GUZONJA: U početku sam bio ljut, jebi ga, tek mi je bilo četres' godina, ali kasnije, malo sam se oladio... a rasporila mi je stomak nožem, ludača... zajebano boli...

OTAC: Znači, boli kad umreš, je li?

GUZONJA: Boli dok ne umreš... rana, mislim. Mene je malo boljelo i srce kasnije, pravo da ti kažem... ipak se nisam tome nada' od Monike...

OTAC: A šta si očekivao?

GUZONJA: Što jes', jes'. Tu noć sam stvarno prećera'... Jebi ga, bio sam s njom...

OTAC: Misliš, silovao si je?

GUZONJA: Ja?! Sama se skinula... nisam je ja ni na šta ćera'. Ali u pravu si, kad malo bolje razmislim, silova' sam je, ipak... nemam sad što lagat'... ovđe je ionako svima svejedno... potpuno razumijem zbog čega me ubila, nemoj da misliš... sad poslije ovih godinu dana razmišljanja, i ja bih sebe ubio... *Smiju se.*

OTAC: A moja ćerka?

GUZONJA: Što s njom?

OTAC: Kakva je... ? Mislim... znaš na šta mislim...

GUZONJA: Ne znam.

OTAC: Je li bila nevina?

GUZONJA: Čekaj, čekaj... ovđe nešto nije u redu... Ne može ovako...

OTAC: Ne ustručavaj se preda mnom, znamo se... Da mi nije ćerka i ja bih rado... vjeruj mi...

GUZONJA: Stani, stani... Što je ovo... Što pričaš to... jeba' bi šćer kad mu ne bila šćer... što radiš ti ovđe, budalo?

OTAC: Zanima li te što se sad dešava s Monikom?

Tišina.

GUZONJA: Nije valjda u zatvor? Ne bi me čudilo... Taman je u zatvor... Ka' da nekog boli kurac što sam je ja silova... Garant su je strpali tamo. Isti oni moji prijatelji tu iz grada...

OTAC: Znači stvari su toliko povezane, a? I zajebane...

GUZONJA: A no što su no povezane... A ti kao ne znaš da su stvari povezane i zajebane je li, ološu jedan?! Ne no sam ja glavni šef. Meni odgovara što prose po ulici, je li? Jes', ja sam, kume, kriv za sve. No, otkud on ovđe? Nije valjda... nije valjda da ga je žena ubila.

IRIS: Nije... On nije mrtav.

GUZONJA: Čekaj... ovo nema smisla onda. Ako sam ja mrtav kako onda pričam s njim živim?

MONIKA: Ne brini... Nisi poludio. Spavaš Guzonja... i ružno sanjaš. Ali uskoro ćeš da se probudiš... i biće ti lakše.

Otac ustaje i izlazi. Izlaze Monika i Iris. Ulazi Majka i naslanja Guzonji pištolj na glavu.

MAJKA: Samo se pomjeri i ubiću te!

GUZONJA: Aha... Znači to je... samo da... Polako, gospođo...

MAJKA: Spavaš, miran... Uživaš, a?

GUZONJA: Da si htjela da me ubiješ pucala bi dok sam spava'... Spušti taj pištolj. Ne zajebavaj se s tim...

MAJKA: Kad policija ne umije s takvima čovjek mora sam da se obračuna.

GUZONJA: Što sve policija mora pa ne radi... pušti sad to... nego, ajde, pucaj slobodno. Ako ćeš tako da središ probleme, pucaj. Onda ćeš iza rešetaka, a tvoja lijepa ćerkica. Ima da je ovi gradski mangupi...

MAJKA: Umukni ološu!

GUZONJA: Jesi li ljubomorna na nju, a? Barem malo... liči na tebe, ako ti je za utjehu. Nije ništa povukla na onu slinu od oca. Misliš li ti da sam ja jedini što bi je rado jeba'... *smije se*. Naivna si, jebiga... *Ulazi otac*. Vidiš ti sve, samo što se praviš luda.... Sjećam te se iz srednje škole, bila si riba i po... aj dobro, da ne prećerujem, bila si riba. Kako završi sa ovom slinom nije mi jasno. Zato sad i izgledaš ka' što izgledaš. Obabila si. Što ima veze što si ostala trudna... nisi se morala udavat'. Ali... prođe voz. Kad te petnaes' godina jebe isti kurac, i to kurac koji kurca ne valja, pretvoriš se u... vidiš i sama. Nadam se samo da će ti šćer bit' pametnija... Tome treba da je učiš, a ne da joj praviš scene... Opa, mi o suprugu, suprugu za leđima. Praštaj prijatelju, da sam zna' da me slušaš ne bi' te ovako nagrdio. Znaš li da sam te sanja maloprije... *Otac uzima majki pištolj iz ruku i izlaze*. Āe ćete, mogli smo nešto popit'...

GOVEĐA SUPA SA BENSEDINIMA

Monika i Iris. Otac i Guzonja su takođe prisutni u prostoru.

MONIKA: Došla sam da se pozdravimo.

IRIS: Ako pobjegneš on će te opet nać'.

MONIKA: Ovaj put me neće nalaziti'...

IRIS: Ne smijem da izađem iz kuće... bojim se. Moji su pošli neđe... majka je rekla da će se brzo vratiti'...

MONIKA: Dobro... odoh ja...

IRIS: Je li te udarao?

MONIKA: A što misliš?

IRIS: Izvini, molim te... nisam znala da će –

MONIKA: E pa 'oće, sad znaš.

IRIS: 'Oćeš da odemo u bolnicu?

MONIKA: Neću.

IRIS: Stani da ti dam nešto para, da imaš dok je –

MONIKA: Ne trebaju mi pare.

IRIS: On te zbog mene –

MONIKA: Reci slobodno, silova' me... I što ćemo sad? Daj mi nešto da jedem.

IRIS: Ti lezi tu, utopli se, a ja ću da ugrijem supu. moji će ti pomoć'... sigurno...

MONIKA: A-a...

IRIS: Da tebe nije bilo i mene bi – Ali čekala sam te kad sam izašla iz taksija. Što nisi izašla za mnom? Taksista... on je kriv...

MONIKA: Jeste, taksista je kriv.

IRIS: Sjutra idemo u policiju...

MAJKA: Ti si maloljetna.

IRIS: Nećemo ni čekat' sjutra... idemo odma'... moj otac zna neke ljude tamo... neke sudije... moraće nešto da uradi... Guzonja je htio da me siluje...

GUZONJA: Silovana je ciganska djevojčica...

OTAC: Njihovi običaji su takvi da –

IRIS: Kakvi običaji? Neko je sil –

MONIKA: Tvoja majka baš lijepo kuva.

TAKSISTA

Na sjedištima kombija Guzonja i otac. Guzonja „vozi“, otac je pored. Majka je iza sjedišta. Iris i Monika su i dalje prisutne.

OTAC: Molim te prestani da plačeš. Nemoj da te Iris gleda takvu.

Tišina.

MAJKA: Ti si kriv za ovo...

OTAC: Dobro, ja sam kriv.

Tišina.

MAJKA: Što idemo ovim putem?

OTAC: Moraš da popričaš s doktorom... da se smiriš...

MAJKA: Vozi me kući! Nisam luda...

OTAC: Treba da primiš infuziju... i da ti daju nešto za smirenje.

MAJKA: Kući ću popiti bensedin. Vozi me kući.

IRIS: Monika je popila sve majkine tablete. Kad sam joj donijela supu sve je već bilo gotovo.

MAJKA: Ja sam loša majka.

OTAC: Znaš da nije tako.

MAJKA: Trebala sam da ubijem tu ološ...

OTAC: Sve se dobro završilo. Svi smo dobro. To je najvažnije.

IRIS: Ljekari su je oživljavali dok je ležala u mom krevetu.

GUZONJA: Kako sam moga' znat da će ludača da se ubije? To mi nikad ne bi palo na pamet... I ranije sam... znate li kol'ko đevojaka je živjelo gore od nje pa se nijedna nije

ubila... Ne kažem da je lako, ali... Bolje što sam to uradio ja, nego da gubi nevinost s mušterijom. Trebalo je ranije to da obavimo... Ali mi je bilo ža'... Raznježio sam se... raspekmezio... ka kakva pizda...

OTAC: Evo... Barem smo naučili životnu lekciju.

MAJKA: Ti si pička.

Ćute.

MAJKA: Nisi u stanju da zaštitiš ćerku... ni mene...

GUZONJA: Potpuno se slažem. To sam rekao i vašoj maloj... ili Moniki... ne sjećam se više.

Majka vadi pištolj i uperi ga u oca. Otac nastavlja razgovor kao da se ništa nije desilo.

MAJKA: Trebalo bi tebe da ubijem umjesto njega.

OTAC: Što je trebalo da uradim? Da kažem: „Pucaj, dušo, slobodno. Pa onda idi u zatvor“. Onda bih bio zaštitnik porodice, je li?

IRIS: Brzo je stigla i policija da izvrši uviđaj.

OTAC: Moja žena je počela da vrišti i da me udara kad je vidjela hitnu pomoć i policiju u našem dvorištu.

MAJKA: Mislila sam da je ono najgore.

OTAC: Važno je da nije najgore i da smo svi dobro.

IRIS: Monika se ubila.

ZABRANJENO PUŠENJE

Iris i Monika. Majka je na svom mjestu, za stolom, otac je ponovo na podu, uz njenu nogu. Guzonja je na jednom od ulaza u kocku.

MONIKA: Nisu loše patike, a?

IRIS: Je li moguće da ti to ne smrdi?

MONIKA: Ove ne smrde... ventilacija, vazdušni đonovi, ludilo... cio dan mogu okolo u njih i ne usmrde se...

IRIS: Ta supa posrana... pi...

MONIKA: Ono što tvoja majka kuva, ono nije goveđa supa. Ja to ni psu ne dajem. Pogledaj kako je svježja ova govedina.

IRIS: Makni mi se tamo...

MONIKA: Što je? Što si došla da smaraš ovđe? Ne mogu s mirom ni ručat'.

IRIS: E pa navikavaj se... došla sam za vazda...

MONIKA: Ako se sljedeći put najaviš spremiću nešto drugo.

Iris krene da zapali cigaretu.

MONIKA: Ovđe se ne puši.

IRIS: Ima li neka terasa da mogu da izađem ispred?

Smije se.

MONIKA: Ako pronadeš vrata ti slobodno izađi.

IRIS: U pičku materinu...

MONIKA: A i mogla bi da batališ. Uživaj malo u ovom vazduhu... osjećaš li... nema nikakvog smrada...

IRIS: Supa smrdi... mada, nije ti loše ovđe...

MONIKA: A-a... Ka' u raju.

IRIS: Samo je zajebano što nema pušenja...

MONIKA: Ovđe ti je samo zdrav život. Zto ti je pametnije da razmisliš malo bolje... i da pičiš nazad...

IRIS: Možda prestanem da pušim kad umrem.

MONIKA: Ja sam se navukla na supu.

MAJKA: Ljekari su rekli da pokušavaju sve što je u njihovoj moći... koriste sva raspoloživa medicinska sredstva... čitav tim ljekara je uključen... isprali su joj želudac... u bolnici su mi rekli da se smirim... rekli su da ne brinem... sestra mi je dala injekciju za smirenje...

IRIS: Makar će da je grize savjest. *Smije se.*

MONIKA: Koga?

IRIS: Mamicu...

MONIKU: Što bi nju grizla savjest?

IRIS: Tražila sam joj da mi skuva supu... *Smije se.*

MAJKA: Od kad je Monika umrla Iris je odbijala hranu. Tek posle tri dana tražila mi je supu. Tužićemo mesaru... možda je od vinobrana... Za sve sam ja kriva, promijenila sam mesaru...

OTAC: Ljudi će pomisliti da ih tužimo zbog novca.

MAJKA: Doktore, molim vas... kažite nam nešto! Nemojte da me lažete!

GUZONJA: Ne brinite, gospođo... radimo sve što možemo... Već smo imali ovakve slučajeve...

OTAC: Treba im vjerovati. Znaju što rade. Čekaćemo...

GUZONJA: Čim budete mogli da je vidite, pozvaćemo vas...

MONIKA: Nemoj mislit' da ćemo ovde da gluvarimo.

IRIS: Ovde makar imaš vremena... nema posla...

MONIKA: Tamo je bila druga priča... što smo se družile, družile smo se...

IRIS: Jesi ti to nešto ljuta?

MONIKA: Ma zabolje me... Samo neću da me smaraš... ti misliš da sam ti ja drugarica, je li... ne kapiraš... Tebi treba majka, a ja ti to neću bit'... toboš si došla ovde da pobjegneš od njih, a sad samo o njima pričaš... ne možeš bez njih... zato što si ista ka' oni... misliš li da ne znam zašto si se družila sa mnom... ti misliš da ne znam što sam... ja sam ništa... ja sam govno... ispljuvak obični... ne možeš sa mnom da se družiš... A i nezahvalna si. Roditelji su sve uradili za tebe... Kad ono, ti se vratila staroj drugarici... mislili su da si me zaboravila... čudi me da nisi... u stvari, ne čudi me. I jesi... nego se pojavio Guzonja, videla si ga sa mnom... a vi klinke po gradu, glupačice, ložite se na njega... e jebiga... ovde ti nema Guzonje... smorićeš se čim dođeš... aj' mrš odavde...

GUZONJA: Probudila se...

UMJESTO EPILOGA *ILI* Mexican standoff u Irisinom snu

Video snimak ili prostor izvan kocke. Ručak. Guzonja, Monika, Majka, Otac, Iris. Svi sjede za stolom. Psi i ptice oko njih. Monika poslužuje. Sipa supu. Svi su opušteni. Čekaju hranu. Guzonja kašiku drži u lijevoj ruci, u desnoj drži pištolj, opušteno naslonjen drškom o sto. Pištolj je uperen u pravcu Oca. Zbog pištolja niko nije uznemiren. Tokom scene svi likovi, osim Monike, izvadiće pištolj i na isti način ga opušteno prisloniti na sto i uperiti u nekog. Razgovor će se mirno nastavljati. Monika posluži svakog i sjedne na svoje mjesto.

MONIKA: Guzonja, ima li potražnje? To je stalno govorio: dok ima potražnje ima i ponude.

GUZONJA: E, moja Moni... Znaš ti da sam ja kad si se ti ubila –

MONIKA: Što si ti...? Zaplaka' si? Donio si cvijeće na grob? Će sam ja sahranjena uopšte?

OTAC: U našoj porodičnoj grobnici.

MONIKA *smije se.*

GUZONJA: Moni, nisam ti reka'... povuka' sam se iz posla.

MONIKA: Nemoj zajebavat'?! A što?

GUZONJA: Jer me ova fina gospođa ovđe zamalo ubila. On mi je spasio život. On mi je sad anđeo čuvar. *Smije se.*

MONIKA: Taman... samo je još falilo da takvima ka' što si ti anđele nabavimo...

IRIS: Moni, stalno te sanjam. Tada mi bude malo lakše...

MONIKA: Jesi li još sa onim debelim, grdnim?

Monika i Iris se smiju.

IRIS: Ne pominji mi ga... Mada nije više tako debeo.

MONIKA: I? Je li ti sad bolje?

IRIS: Jes'... bolje je...

MONIKA: Pa lijepo...

IRIS: A kod tebe?

MONIKA: Što kod mene?

IRIS: Kako ide kod tebe?

MONIKA: Misliš ima li posla posle smrti?

GUZONJA *Smije se*: Ne no ima li Guzonja poslije smrti? A, mala?

MONIKA: Puši kurac Guzonja...

GUZONJA: Lako ti je sad da me zajebavaš... ti mrtva, ja se legalizova', otvorio kladionicu, pošteno zarađujem od budala... sad mi moš' reć što god oćeš... ne ljutim se.

OTAC: A savjest? Gricne li te ponekad?

GUZONJA: A kako ne gricne... ujeda! sav sam u fete od savjesti. *Smije se*. Ne možemo svi bit' dobričine, jebiga... tako, ka' ti i mamica... moraš nekoga i da mrziš... snimam te samo kako me gledaš dok piješ kafu ujutro na trg... ali mali je ovo grad, tata, ne možemo uteć' jedan od drugoga... moraćemo ka' i do sad, svako svoj posa', a? Kako ide posa', tatice? Napredova si'? Svašta sam čuo...

MAJKA: Trebala sam vas obojicu ubit' na onu pontu... Smuču mi se kad vas vidim... najrađe ne bi ni izlazila iz kuće... nego će reć' da sam poluđela... i onako pričaju.

Majka vadi pištolj i naslanja ga na sto, kao Guzonja. Cijev je uperena u Guzonju. Kad majka izvadi pištolj, na isti način pištolje izvuku otac i Iris. Iris i Otac upere cijevi u Majku. Monika izvlači usnu harmoniku i počinje da svira. Svira u pauzama replika.

IRIS: Koji ste vi idioti, jebote...

MONIKA: Vidim ja, nije meni loše... 'Oćemo li popit' po jednu?

GUZONJA: Mala, za tebe vazda...

Majka puca prva. Puca u Guzonju. Čuje se karikirani, odjekujući zvuk pucnja iz vesterna. Tako i puca, nadlanicom desne ruke povlači „kokot“ pištolja. Svi su spremni za obračun, ali mirno sjede za stolom, jednom rukom jedu supu, drugom drže spremne pištolje naslonjene drškom o sto. Kad majka opali svi ostali opale u one u koje su uperili cijev. Majka u Guzonju. Otac u Majku. Iris u Majku. Guzonja u Oca. Jedino Monika ne reaguje na pucnje. Povremeno spušta usnu harmoniku, uzima zalogaj supe, briše usta i nastavlja da svira. Svira do kraja scene. Iako su svi pucali jedni u druge, nastavljaju da sjede i pričaju. Povremeno, dok pričaju, neko od njih opali, za svakim pucnjem slijedi serija pucnjeva. Nakon toga nastavljaju da razgovaraju.

GUZONJA: Brza si mamice, brza... ufatila si me nespremnog...

OTAC: Kažem ti ja... Kako bi te sjebala onog dana da se nisam pojavio... znaš li da je kasnije i u mene uperila pištolj, dok smo se vozili kući...

GUZONJA: Mama je zajebana... zna' sam čim sam je vidio...

IRIS: Sve sam vas ja trebala pobit', kad malo bolje razmislim.

GUZONJA: Misliš da bi mogla?

IRIS: Što da ne? Možda sam vam noćas otrovala ovu supu? Što mislite? Ovo je prvi put da je ja kuvam...

MONIKA: Meni je odlična...

OTAC *ozbiljan, strog*: Iris, nemoj tako da – *nasmije se*. Šalim se... pričaj kako 'oćeš...

IRIS: Pobijem vas fino, i svi mirni...

MAJKA: Pa pucaj onda. Batali priču...

Iris puca. Pucaju i svi ostali.

OTAC: Nisi ni ti loša...

IRIS: Nisam tatice... ti si...

GUZONJA: E on, vala, nije... nije ništa... pogledaj ga... pogledaj to lice... dobrončina... rođeni gradonačelnik... svi ga vole, svi mu se lijepo javljaju, nikoga nije previše zajeba'... još je i

cigansko dijete uzeo u kuću... đe to ima? Bravo tata! Šteta što te zajebaše... ali mora to polako... sad si tu neđe na drugu polovinu puta... ali bićeš ti gradonačelnik, mudonja, makar jednom, ja ti garantujem!

OTAC: Fala ti stari... znači mi to.

Opet serija pucnjeva. Ovog puta je prvi počeo Otac. Svi za njim.

MONIKA: Ako me okrzne tuđi metak, sljedeći put ću vam ja otrovat' večeru. Je li jasno?

IRIS: Moni... Ne bi valjda i mene?

MONIKA *je gleda, ne odgovara, nastavlja da svira.*

GUZONJA: 'Oćemo li prelaziti na dezert ili je i dalje napeto?

MAJKA: Dok god sjediš tu, ja sam spremna.

Guzonja opali. Još jedna serija pucnjeva.

GUZONJA: Aj' dobro... mogu ja i da odem... ko vas jebe...

Vraća pištolj za pojas i odlazi.

OTAC: Čekaj Guzi! Jel' stigao kombi?

Odlazi i on. Ostaju Majka, Iris i Monika. Majka i Iris drže cijevi pištolja uperene jedna u drugu. Monika i dalje svira.

MONIKA: Makar u taj kombi više ne moram ulaziti'... i miris sam mu zaboravila... mogli bismo ga jednom dići' u vazduh...

Monika nastavlja da svira.

MAJKA *Iris*: A što bi ti, sunce, kad bi od svih nas samo ti ostala živa? Što bi radila?

IRIS: Ja? Nemam pojma...

Još jedna serija pucnjeva. Majka i Iris nastavljaju da sjede, drže jedna drugu na nišanu. Monika svira.

Kraj.

